

Biskup Schneider: uznanie rovnosti všetkých náboženstiev je zradou Krista

lifesitenews.com

28. septembra 2019 ✝ Cirkev ✝ Cirkevná kríza

„Priamym či nepriamym uznaním rovnosti všetkých náboženstiev vďaka šíreniu a implementácii dokumentu z Abú Zabí (zo 4. februára 2019) bez toho, aby sa korigovalo jeho chybné tvrdenie o rozličnosti náboženstiev, ľudia v dnešnej Cirkvi nielenže zrádzajú Ježiša Krista ako jediného Spasiteľa ľudstva ako aj vieru v nevyhnutnosť Jeho Cirkvi pre večnú spásu, a taktiež sa dopúšťajú veľkej nespravodlivosti a hriechu proti láske k blížnemu“, hovorí biskup Athanasius Schneider v rozhovore, ktorý 26. augusta 2019 poskytol Diane Montagnovej z redakcie LifeSiteNews na tému Vatikánom podporovaného dokumentu „O ľudskom bratstve pre mier a spolužitie vo svete“.

Excelencia, bolo objasnenie ohľadom dokumentu z Abú Zabí pápežom Františkom počas stredajšej generálnej audiencie 3. apríla 2019 podľa vás dostatočné? Čo si myslíte o jeho poznámkach?

Počas stredajšej generálnej audiencie, ktorá sa konala 3. apríla 2019, pápež František povedal: „Prečo Boh dovoľí, aby bolo toľko náboženstiev? Boh to pripustil. Scholastickí teológovia sa odvolávali na *voluntas permissiva* (pripúšťajúcu vôľu) Boha. On chcel túto skutočnosť pripustiť: existuje mnoho náboženstiev.“

Pápež sa žiaľ vôbec nezmielil o objektívne nesprávnej vete z dokumentu Abú Zabí, ktorá znie: „Pluralizmus a rozličnosť náboženstiev, farby pleti, pohlavia, rasy, jazyka existuje, lebo ho Boh chcel vo svojej múdrosti, s ktorou stvoril ľudské bytosti.“ Táto veta je vo svojej podstate nesprávna a odporuje Božiemu zjaveniu, pretože Boh nám zjavil, že nechce rozličné náboženstvá, ale [chce] iba jedno náboženstvo, ktoré prikázal v prvom prikázaní Desatora: „Ja som Pán, tvoj Boh, ktorý ťa vyviedol z egyptskej krajiny, z domu otroctva. Nebudeš mať iných bohov okrem mňa! Neurobiš si modlu, ani nijakú podobu toho, čo je hore na nebi, dolu na zemi alebo vo vode pod zemou! Nebudeš sa im klaňať, ani ich uctievať“ (Ex 20, 2-5).

Náš Pán Ježiš Kristus potvrdil večnú platnosť tohto prikázania: „Je napísané: Pánovi, svojmu Bohu, sa budeš klaňať a jedine jemu budeš slúžiť.“ (Mt 4:10). Slová „Pán“ a „Boh“ vyjadrené v prvom prikázaní znamenajú Najsvätejšiu Trojicu, ktorá je jediným Pánom a jediným Bohom. Preto to, čo Boh chce pozitívnym spôsobom, je, aby všetci ľudia uctievali a klaňali sa iba Bohu Otcovi, Synovi a Duchu Svätému,

jedinému Pánovi a Bohu. Katechizmus katolíckej Cirkvi učí: „Keďže prikázania Desatora vyjadrujú základné povinnosti človeka voči Bohu a blížnemu, vo svojom základnom obsahu dávajú poznať vážne záväzky. V podstate sú nemeniteľné a zaväzujú vždy a všade. Nikto nemôže od nich dišpenzovať.“ (2072).

Vyššie uvedené poznámky pápeža Františka počas všeobecnej audiencie v stredu 3. apríla 2019 sú malým krokom k objasneniu vecne nesprávnej vety obsiahnutej v dokumente Abú Zabí. Sú však nedostatočné, pretože priamo nespomínajú tento dokument a tiež preto, že priemerní katolíci a takmer všetci nekatolíci ani nevedia, ani teologicky nerozumejú technickému pojmu „pripúšťajúca Božia vôľa“.

Z pastoračného hľadiska je nezodpovedné nechať veriacich celej Cirkvi v neistote v takej zásadnej otázke, ako je platnosť prvého prikázania Desatora a božská povinnosť všetkých ľudí slobodne uveriť v Ježiša Krista a uctievať Ho ako jediného Spasiteľa ľudstva. Pretože Boh prikázal všetkým ľuďom: „Toto je môj milovaný Syn, v ktorom mám zaľúbenie; počúvajte ho!“ (Mt 17: 5), a keď na súde „potrestá tých, čo nepoznajú Boha, aj tých, čo odporujú evanjeliu nášho Pána Ježiša“ (2 Sol 1,8), ako môže zároveň pozitívne chcieť rozličnosť náboženstiev? Jednoznačné zjavené slová Boha sú v rozpore s vetou obsiahnutou v dokumente z Abú Zabi. Tvrdiť opak je to isté ako kvadratura kruhu či akceptovanie mentality gnosticizmu alebo hegelianizmu.

Nie je možné odôvodňovať teóriu, podľa ktorej rozličnosť náboženstiev je prejavom Božej pozitívnej vôle, odvolávaním sa na pravdu *depozitu viery* o slobodnej vôli ako dare Boha Stvoriteľa. Boh dal človeku slobodnú vôľu práve preto, aby mohol uctievať iba Boha, ktorý je Trojjediným Bohom. Boh nedal človeku slobodnú vôľu, aby uctieval modly, ani aby zapieral či rúhal sa Jeho vtelenému Synovi Ježišovi Kristovi, ktorý povedal: „Kto neverí, už je odsúdený, pretože neuveril v meno Jednorodeného Božieho Syna“ (Jn 3,18).

Po rozhovore, ktorý ste mali s pápežom Františkom počas jeho návštevy *ad limina* 1. marca tohto roku, ste ešte kontaktovali Svätého otca v súvislosti so svojimi obavami? Ak áno, došlo k tomuto kontaktu pred stredajšou generálnou audienciou 3. apríla 2019 alebo po nej?

Počas audiencie 1. marca 2019, pri príležitosti návštevy *ad limina*, som sa v prítomnosti biskupov z našej skupiny obrátil na pápeža Františka týmito slovami:

„Svätý otče, v prítomnosti Boha prosím Vašu svätosť v mene Ježiša Krista, ktorý nás bude súdiť, aby ste odvolali tvrdenie obsiahnuté v dokumente z Abú Zabí, ktoré relativizuje jedinečnosť viery v Ježiša Krista. V opačnom prípade Cirkev našej doby nebude postupovať podľa pravdy evanjelia, ako to povedal apoštol Pavol svätému Petrovi v Antiochii (Gal 2:14).“

Svätý otec mi okamžite odpovedal s tým, že vetu v dokumente z Abú Zabi týkajúcu sa rozličnosti náboženstiev treba chápať v zmysle „pripúšťajúcej Božej vôle“. Na to som odpovedal: „Pretože v tejto vete sú vymenované bez rozlišovania [rôzne] prejavy Božej múdrej vôle a tieto sú logicky kladené na rovnakú úroveň, vyznieva to tak, ako keby aj rozličnosť mužského a ženského pohlavia bola prejavom pripúšťajúcej Božej vôle, z čoho by vyplývalo, že Boh túto rozličnosť toleruje rovnako, ako toleruje rozličnosť náboženstiev.“

Pápež František vtedy pripustil, že táto veta by mohla byť zle pochopená a povedal: „Ale ľuďom môžete povedať, že rozličnosť náboženstiev je v súlade s pripúšťajúcou Božou vôľou.“ Nato som odpovedal: „Svätý

otče, prosím, aby ste to Vy povedali celej Cirkvi.“ Svoju ústne prednesenú prosbu som pápežovi nechal aj v písomnej forme.

Pápež František mi láskavo odpovedal listom z 5. marca 2019, v ktorom opakoval svoje slová z audiencie z 1. marca 2019. Povedal, že túto vetu treba chápať aplikujúc princíp pripúšťajúcej Božej vôle. Poznamenal tiež, že zámerom dokumentu z Abu Dhabi nie je dávať na jednu úroveň Božiu vôľu prejavujúcu sa v stvorení ľudí s rôznymi farbami pleti či dvoch pohlaví, a rozličnosť náboženstiev.

25. marca 2019 som odpovedal pápežovi Františkovi na tento list poďakujúc sa mu za jeho láskavosť a prosiac ho s bratskou úprimnosťou, aby buď osobne alebo prostredníctvom jedného z dikasterií Svätej stolice zverejnil vysvetľujúcu poznámku, v ktorej by zopakoval podstatu toho, čo povedal počas audiencie 1. marca 2019, ako aj v liste z 5. marca 2019. Pridal som nasledujúcu vetu: „Zverejnením týchto slov bude mať Vaša Svätosť príhodnú a požehnanú príležitosť vyznať Krista, Syna Božieho, v týchto ťažkých časoch pre ľudstvo a Cirkev.“

Musím tiež povedať, že pápež František mi poslal ešte kartu datovanú 7. apríla 2019, ku ktorej bola pripojená kópia jeho prejavu predneseného počas stredajšej generálnej audiencie 3. apríla 2019, v ktorej bola podčiarknutá pasáž o pripúšťajúcej Božej vôli. Som samozrejme vďačný Svätému otcovi za túto láskavosť.

Hoci dokument „O ľudskom bratstve pre mier a spolužitie vo svete“ ešte nebol oficiálne opravený, bola zriadená „vyššia komisia“, ktorá ho má uvádzať do praxe. V pondelok 26. augusta 2019 vydal tlačový úrad Svätej stolice vyhlásenie, podľa ktorého sa pápež František s potešením dozvedel o vytvorení „vyššej komisie“ na dosiahnutie cieľov uvedených v dokumente. Podľa vyššie uvedeného vyhlásenia pápež František v tejto súvislosti povedal: „Aj keď sú žiaľ častokrát predmetom správ zlo, nenávisť a rozdelenia, existuje skrytý oceán dobra, ktorý rastie a ktorý nám dáva nádej na dialóg, na vzájomné spoznávanie sa, na možnosť budovať - spoločne s veriacimi iných vier a všetkými mužmi a ženami dobrej vôle - svet bratstva a pokoja“. Excelencia, aká je vážnosť tohto problému?

Je to mimoriadne vážny problém, pretože pod zásterkou tohto rétoricky krásneho a intelektuálne lákavého hesla „ľudské bratstvo“ ľudia v dnešnej Cirkvi *de facto* ignorujú prvé prikázanie Desatora a zrádzajú podstatu evanjelia. Bez ohľadu na to, o aké ušľachtilé ciele tu ide, ako napríklad „ľudské bratstvo“ a „svetový mier“, tieto nemôžu byť propagované za cenu relativizovania pravdy o jedinečnosti Ježiša Krista a Jeho Cirkvi, ako ani za cenu oslabovania prvého prikázania Desatora.

Dokument z Abú Zabí „O ľudskom bratstve pre mier a spolužitie vo svete“ a „vyššia komisia“ majúca za cieľ uviesť do praxe tento dokument, sú ako krásne zdobená torta obsahujúca škodlivú prísadu. Táto skôr alebo neskôr, takmer nepostrehnuteľne, oslabí imunitný systém tela.

Zriadenie už spomínanej „vyššej komisie“, majúcej za cieľ na všetkých úrovniach uvádzať do praxe okrem dobrých vecí aj „rozličnosť náboženstiev“, ktorú údajne chce Boh, *de facto* paralyzuje poslanie Cirkvi *ad gentes*. Dusí horlivosť pre evanjelizáciu všetkých ľudí – samozrejme evanjelizáciu s láskou a úctou. Vytvára dojem, akoby Cirkev dnes hovorila: „Hanbím sa za evanjelium“; „Hanbím sa evanjelizovať“; „Hanbím sa prinášať svetlo evanjelia všetkým, ktorí ešte neveria v Krista.“ To je v rozpore s tým, čo povedal pohanom

sv. Pavol apoštol. On, naopak, hovoril: „Ja sa za evanjelium nehanbím“ (Rim 1,16) a „Beda mi, keby som evanjelium nehlásal!“ (1 Kor 9, 16).

Dokument z Abú Zabí a cieľ „vyššej komisie“ taktiež významne oslabujú jednu zo základných charakteristík a jednu z úloh Cirkvi – byť misionárskou Cirkvou a predovšetkým starať sa o večnú spásu ľudí. Hlavné aspirácie ľudstva redukuje na dočasné a imanentné hodnoty bratstva, mieru a spolužitia. Pokusy o mier sú v odsúdené na neúspech, pokiaľ nebudú činené v mene Ježiša Krista. Túto pravdu nám prorocky pripomína pápež Pius XI., ktorý povedal, že hlavným dôvodom ťažkostí, ktoré sužujú ľudstvo, je to, že „veľa ľudí vypudilo Ježiša Krista a Jeho presvätý Zákon zo súkromného, rodinného a verejného života. „(Encyklika *Quas Primas*, 1). Pápež Pius XI. ďalej uviedol: „Nebude nijakej nádeje na trvalý mier medzi národmi, pokiaľ sa jednotlivci a štáty nepoddajú vláde nášho Spasiteľa“ (Encyklika *Quas Primas*, 1). Ten istý pápež učil, že katolíci „prinášajú pokoj do sveta, pretože pracujú na obnove a rozšírení Kristovho kráľovstva“ (encyklika *Ubi arcano*, 58).

Mier, ktorý je svetskou a čisto ľudskou realitou, skončí neúspechom. Alebo slovami Pia XI: „Kristov pokoj nie je živý pominuteľný, ale večnými dobrami. Nemohlo to byť inak, pretože Ježiš Kristus zjavil svetu existenciu duchovných hodnôt a ľudí zaväzoval, aby ich prijali. Povedal: „Veď čo osoží človekovi, keby aj celý svet získal, a svojej duši by uškodil?“ (Mt 16,26). A dal nám aj božskú lekciu o odvahe a vernosti, keď povedal: „Nebojte sa tých, čo zabíjajú telo, ale dušu zabiť nemôžu. Skôr sa bojte toho, ktorý môže i dušu i telo zahubiť v pekle.“ (Mt 10,28; Lk 12,4-5) (Encyklika *Ubi arcano*, 36).

Boh stvoril človeka pre Nebo. Boh stvoril všetkých ľudí, aby poznali Ježiša Krista, aby v ňom mali nadprirodzený život a aby dosiahli večný život. Preto najdôležitejším poslaním Cirkvi je privádzať všetkých ľudí k Ježišovi Kristovi a k večnému životu. Druhý vatikánsky koncil túto misiu výstižne a krásne vysvetlil: – Opodstatnenie misijnej činnosti vychádza z vôle Boha, ktorý „chce, aby boli všetci ľudia spasení a poznali pravdu. Lebo jeden je Boh a jeden prostredník medzi Bohom a ľuďmi, človek Kristus Ježiš, ktorý vydal seba samého ako výkupné za všetkých“ (1 Tim 2, 4 – 6). „A v nikom inom niet spásy“ (Sk 4, 12). Preto je potrebné, aby sa všetci obrátili ku Kristovi, ktorého spoznali z ohlasovateľskej činnosti Cirkvi, a aby sa krstom pričlenili k nemu a k Cirkvi, ktorá je jeho telom. Veď sám Kristus „výslovne zdôraznil nevyhnutnú potrebu viery a krstu a tým súčasne potvrdil nevyhnutnú potrebu Cirkvi, do ktorej ľudia vstupujú krstom akoby cez bránu. Preto by sa nemohli spasiť tí ľudia, ktorí hoci by vedeli, že katolícku Cirkev založil Boh skrze Ježiša Krista ako nevyhnutne potrebnú, predsa by nechceli do nej vstúpiť alebo v nej vytrvať.“ Hoci Boh môže cestami, ktoré pozná jedine on, priviesť ľudí, ktorí bez vlastnej viny nepoznajú evanjelium, k viere, bez ktorej nie je možné páčiť sa mu, Cirkev má povinnosť a zároveň sväté právo ohlasovať evanjelium všetkým ľuďom, a preto si misijná činnosť udržiava a bude navždy udržiavať svoju platnosť a nevyhnutnosť.“ (*Ad Gentes*, 7).

Chcem zdôrazniť tieto posledné slová: „Misijná činnosť si udržiava a bude navždy udržiavať svoju platnosť a nevyhnutnosť!“

Chceli by ste ešte niečo dodať?

Pápež František počas svojej stredajšej generálnej audiencie 3. apríla 2019 o rozličnosti náboženstiev povedal tieto slová: „Existuje mnoho náboženstiev; niektoré sa rodia z kultúry, ale vždy hľadajú k nebu,

hľadia k Bohu.“

Tieto slová sú istým spôsobom v protiklade s jasným tvrdením pápeža Pavla VI.: „Prostredníctvom nášho náboženstva môže človek skutočne nadviazať s Bohom pravý a živý styk, čo iné náboženstvá nemôžu, aj keď sa zdá, ako sa vraví, že dvíhajú ramená k Bohu“. (*Evangelii Nuntiandi*, 53).

Adekvátne sú aj tieto slová pápeža Pavla VI.:

– S veľkou radosťou a potechou sme po skončení schôdzky biskupov v októbri 1974 počúvali tieto závažné slová: “Chceme opäť zdôrazniť, že príkaz ohlasovať evanjelium všetkým ľuďom je prvotnou a prirodzenou povinnosťou Cirkvi”. Tento príkaz a poslanie si žiada veľké a vážne zmeny dnešnej spoločnosti. Úloha ohlasovať evanjelium je milosť a vlastné povolanie Cirkvi a vyjadruje jej pravú povahu. Cirkev je tu pre hlásanie evanjelia, t.j. aby zvestovala a učila slovo Božie, aby k nám cez ňu prišiel dar milosti, aby sa hriešnici zmierili s Bohom a aby neustále obnovovala Kristovu obeť vo svätej omši, ktorá je pamiatkou jeho smrti a slávneho vzkriesenia” (Encyklika *Evangelii Nuntiandi*, 14). –

Preto, ako učí katechizmus katolíckej Cirkvi, „konečným cieľom misií nie je nič iné ako dať ľuďom účasť na spoločenstve, ktoré je medzi Otcom a Synom v ich Duchu lásky“ (850).

Priamym či nepriamym uznaním rovnosti všetkých náboženstiev vďaka šíreniu a implementácii dokumentu z Abú Zabí (zo 4. februára 2019) bez toho, aby sa korigovalo jeho chybné tvrdenie o rozličnosti náboženstiev, ľudia v dnešnej Cirkvi nielenže zrádzajú Ježiša Krista ako jediného Spasiteľa ľudstva, ako aj vieru v nevyhnutnosť Jeho Cirkvi pre večnú spásu, ale taktiež sa dopúšťajú veľkej nespravodlivosti a hriechu proti láske k blížnemu.

V roku 1542, svätý František Xaverský napísal z Indie svojmu duchovnému otcovi, sv. Ignácovi z Loyoly: „Mnoho ľudí v týchto oblastiach nie sú kresťanmi jednoducho preto, lebo niet nikoho, kto by ich ku kresťanstvu priviedol. Mnohokrát mám silnú túžbu cestovať po európskych univerzitách, ísť najmä do Paríža, a tam vykrikovať ako blázon, aby som naliehal na tých, ktorí majú viac vedomostí než lásky, slová: „Ach, koľkým dušiam je kvôli vašej ľahostajnosti odopreté nebo a preto končia v Pekle!“

Nech tieto plamenné slová nebeského patróna misií a prvého veľkého jezuitského misionára pohnú myslou a srdcom všetkých katolíkov, najmä prvého jezuitského pápeža, aby evanjeliovou a apoštolskou odvahou odvolal chybné tvrdenie o rozličnosti náboženstiev v dokumente z Abú Zabí. Týmto činom možno stratí priateľstvo a vážnosť zo strany mocných tohto sveta, ale nepochybne nestratí priateľstvo a vážnosť zo strany Ježiša Krista, podľa Jeho slov: „Každého, kto mňa vyzná pred ľuďmi, aj ja vyznám pred svojím Otcom, ktorý je na nebesiach“ (Mt 10:32).

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/biskup-schneider-uznanie-rovnosti-vsetkych-nabozenstiev-je-zradou-krista/>